

האגליזורה

עלון לשבת קודש

בס"ד

דברי מחשבה והלכה, ומהנעשה בבתי הכנסת

להצלחת כל התורמים לעלון, הם ובני משפחותיהם יתברכו בכל הברכות והישועות

נושא השבוע: זהירות בדרכים [יט] כו' שבט תשפ"ו 1613 (שנה לא')

פרשת משפטים - שבת מברכיך - שבת שקלים

ראש חודש אדר יחול אי"ה ביום שלישי ורביעי מולדו בליל שלישי בשעה 3:50 ו- 12 חלקים

"וכי יפתחו איש בור ולא יכסו ונפל שמה שור או זמור בעל הבור ישלם כסף" (כא, לז-לד) אדם הפותח בור ברשות הרבים והשאירו פתוח ונפל לתוכו בעל חיים, ישלם בעל הבור את הנזק (מעם לועז), גם כשמעמידים את המכונות במקומות מסוימים זה עשוי להיות בבחינת "בור ברשות הרבים" כגון: העוצר לרגע את מכונתו באמצע הכביש ומשוחח עם חברו ומאחריו נשרכת שיירה של מכונות, העוצר בסמיכות למעבר חציה להעלות או להוריד נוסעים ובכך מסתיר לחוצים את שדה הראייה ולמכונות שמתקרבות לראות אותם וכו'...

"כי תראה זמור שנאך רובץ תזות משאו וזדלת מעוזב לו עוזב תעוזב עמו" (כג, ה) "כי תראה חמור שונאך" - וכי מותר לשנוא יהודי והלא נצטוונו "לא תשנא את אחיך בלבבך" "ואהבת לרעך כמוך"? על זה אומר הכתוב: "כי תראה חמור שונאך" - שאע"פ שלא חזר בתשובה מצוה וחובה לעזור לו ולהוריד מעל חמורו את המשא ולא תניחנו ותלך שלא יבוא לכלל סכנה. ועוד מבאר הרמב"ם שטעם מצות פריקה אינה בגלל צער בעלי חיים דווקא אלא כדי שיעזור לחברו בעת צרתו ולא יעזבנו נבהל ואובד עצות וילך לדרכו. ובימינו שאירע לאדם קלקול במכונתו והוא עומד על אם הדרך אובד עצות ומבקש סיוע מהעוברים ושבים חובה להגיש לו עזרה שיש בזה משום גמילות חסדים. (הרמב"ם, יחזה דעת ח"ה סי' סד)

פרשת שקלים בזה?

לעולם נקראת פרשת שקלים בשבת שלפני ר"ח אדר (שו"ע אור"ח סי' תרפ"א), מפני שבזמן שבית המקדש היה קיים היו משמיעים על השקלים באחד באחד ע"י הכרזת ביה"ד בכל ערי ישראל, לשקול מחצית השקל ע"י כל אחד מישראל להביאם לבית המקדש כדי לקנות בהם את קורבנות הציבור של השנה החדשה המתחילה מר"ח ניסן (משנ"ב ס"ק ב). ממצווה זו אנו למדים על אהבת ישראל, שכולם שווים לפני הקב"ה, העני והעשיר, וקורבן כולם עולה לרצון לפניו לכפר על עוונותיהם. ואמרו חז"ל: גלוי וידוע לפני הקב"ה שעתידי המן לשקול שקלים על ישראל, לפיכך הקדים שקליהם לשקליו (ילקוט יוסף ח"ה)

הוצאת ס"ת וקריאה - מוציאים שני ספרי תורה: בספר ראשון - קוראים 7 עולים בפרשת השבוע ואומרים חצי קדיש. בספר השני - "המפטיר" קורא פרשת שקלים ואומר חצי קדיש (לאשכנזים - לא אומר קדיש זה) (שו"ע סי' תרפ"א, ב"י סימן רפב, תורת מועדים פורים סי' ב ס"ד).

ההפטרה: לספרדים - "ויכרות יהודע" (מלכים ב, יא, יז) (שו"ע שם) ולאשכנזים - "בן שבע שנים יהואש במלכו" (מלכים ב, יב, א) (ערוך השולחן שם ס"ג)

אופניים\קורקינט חשמלי - כלי מסוכן מאוד!

השקפת היהדות

סיפר ר' רחמים אשר: ביום שישי אחד מימי חול המועד סוכות, הבטחתי לבנותי טיול בקורקינט חשמלי. שאלתי את בעל הקורקינט שהשכיר לנו אותה, האם אוכל להרכיב עליו את שתי בנותי בנות ה-11, והוא השיב בביטחון שכן, רק שאסע לאט יותר. נסענו בנחת בטיילת, ובסיבוב ליד

ע"פ "אור החיים" אופק ת"א * לא לעיין בתפילה * שקיעה 5:31-5:26 * סוף זמן ק"ש 8:32-8:36

יציאת שבת: 6:34

יציאת שבת: 5:58

כניסת שבת: 5:06

רחוב אבטליון נתקלנו באבנים שהיו על הרצפה והבנות עפו מהקורקינט. בת אחת נפלה לצד שמאל והשנייה לצד ימין. אני קיבלתי מכה חזקה בעורף, וכשניסיתי מיד לקום, נפגע חוט השדרה ונפתח לי הראש והמצח. במקום עבר יהודי צעיר המתנדב ב"איחוד הצלה", הוא קרע לעצמו את הציצית ותפר לי במהירות את המצח והזעיק מיד אמבולנס. הובהלתי לבית החולים "שיבא" בתל השומר כשהמתנדב היקר לקח את בנותי חזרה הביתה.

לאחר שהגעתי לבית החולים איבדתי את הכרתי ופרפרתי בין חיים למוות במשך שלשה שבועות. אלפי יהודים 'קרעו' את השמים בתפילות להצלתי, ובחסידי ה' התעוררתי, שהיתי במשך חודשים בבית החולים, עובר ממחלקת שיקום זו למחלקת שיקום אחרת. כיום אני בביתי, משותק בחצי פלג גופי התחתון, מתקשה להזיז את היד ונוקק לרחמי שמים מרובים כדי שאשוב בס"ד לאיתני כבראשונה.

אני מזהיר בכל ליבי על סכנת הקורקינטים החשמליים וכל כלי התחבורה הדומים להם, הנראים ידידותיים ופשוטים, אך הם מסוכנים בתכלית....

בשנה האחרונה התרחשו 4,354 תאונות עם נפגעים שמעורבים בהם אופניים וקורקינטים חשמליים ו-28 הרוגים ה"י. רוב הנפגעים היו עם פציעות קשות ופגיעות גופניות קשות. אם נתרגם זאת לימים הרי בכל יום בשנה האחרונה התרחשו 12 תאונות עם נפגעים במעורבות אופניים וקורקינטים חשמליים ו-1 הרוג אחד כל 13 יום.

הנתונים מחרידים, ולכן הורים החפצים שילדיהם יחיו מתוך בריאות, לא יתנו בידם אופניים וקורקינטים חשמליים בשום פנים ואופן!! ומוסיף הגאון הגדול הרב יצחק זילברשטיין שליט"א כי מי שנותן לילדו קורקינטים אופניים חשמליים כמו שנותן לו אקדח טעון בכדורים!!!

איך שגלגל מסתובב

מעשה שהיה

היינו קהילה תורנית בלב אוכלוסייה חילונית. הגענו למקום מספר אברכים, אף שנהגנו באדיבות ולא ניסינו לכפות דבר על איש, תושבי השכונה לא רצו אותנו. עם השנים הגיעו עוד ועוד משפחות, בכל בניין הייתה כבר משפחה דתית ועד מהרה הוקמה ישיבה, שגרמה לסערה רבתי. עם הזמן נוצרה הדרישה לפתוח תלמוד תורה. העירייה לא רק שלא סייעה אלא התנגדה בחריפות. תחילה הוקם התלמוד תורה בבית פרטי, כאן החלה מערכה משפטית והוא נאלץ לעבור ממקום למקום. נדיב מחו"ל ששמע על מאבקנו הגיע וקנה תוך יום מבנה חד קומתי ששימש בעבר כבית קפה, המבנה שופץ במהירות, חולק לכיתות ולאיש לא הייתה שום יכולת להילחם. כעבור שנתיים נאלצנו להרחיב את המבנה ולבנות שתי קומות נוספות. שכנה מהבניין הסמוך החלה להתנגד בכול כוחה לבנייה הקימה עלינו את כל הרחוב וכל מה שנראה לה כחריגה הגישה בקשות לעצירת הבנייה. היה זה מאבק קשה ויקר, מה שנראה לנו מוזר היתה היעילות שהפגינה המשטרה, בכל פעם שהתחלנו לבנות תוך דקות ספורות הגיעו השוטרים ועצרו את העבודה עד שהלכנו לבית משפט. שוטר אחד בלט במיוחד, הוא היה מגיע תוך שניות ספורות לאתר הבניה שהיה ברחוב חד סטרי, עם סירנה כשהוא נוסע נגד כיוון התנועה כאילו מדובר בפשע חמור. היום אני יודעים שהיינו יכולים להתלונן נגדו ולא רק בשל סיכון חיים והפעלת סירנה ללא צורך, אלא מפני שהתלונות הגיעו היישר אליו ולא דרך התחנה. אלא שכאן השנאה קלקלה את השורה והשוטר שהתגורר אף הוא בשכונה הגיע כנשוך נחש כדי להרוס לעקב ולהציק. אך זה לא עזר להם, אומנם לקח יותר זמן, יותר כסף אבל בניין הת'ת קם ועלה, הקומות נבנו למרות השכנה העוינת. בשלב מסוים ערכנו לה תרגיל קטן, השכנה "זכתה" בהגרלה בעקבות ראיון "טלפוני מקרי" הפרס היה יקר מאד, שבוע בבית מלון יוקרתי. כשהיא חזרה הייתה עוד קומה לבית הספר. לקהילה זה אמנם עלה אלפי שקלים אך בניה ללא התנגדות חסכה עשרות אלפי שקלים, והרבה כאבי ראש. השנים הלפו, התלמוד תורה היה לעובדה מוגמרת וחויץ מהצקות מקומיות כבר לא ניתן היה לעשות הרבה והעניין הלך ונשכח. כמי שעוסק בטפול בנוער נושר הוועקתי יום אחד לתחנת המשטרה, נאמר לי בטלפון שיש בחור שנסע בשכרות ללא רישיון ופגע בהולך רגל. הגעתי לתחנה והבנתי שמדובר בבחור שאינו שייך לקהילה אך השוטרים אמרו לי: "הוא עצור כאן כבר כמה ימים, השופט הסכים לשחררו בערבות עד למשפט, אבל אין מי שיערב לו. ההורים שלו מיואשים וחשבנו

שאוּלִי אַתָּה שֶׁמִּטְפֵּל בְּנוֹעֵר תִּדְעַ מַה לַעֲשׂוֹת אִתּוֹ". נִכְנַסְתִּי אֵלָיו, הִבְחֹר הִיָּה בְּדִיכָאוֹן עִמּוֹק: "אֶפִּילוּ הַהוֹרִים שְׁלִי לֹא מוֹכְנִים לַעֲרוֹב לִי" אָמַר שׁוֹב וְשׁוֹב. בְּשִׂיחָה עִמּוֹ הִתְבַּרֵּר לִי כִּי כִּבְר מִגִּיל 13 הִחֵל לְהִידְרָדֵר, בְּתַחִילָה הוֹרִיו הָיוּ מְסִייעִם לוֹ אֲבָל הוּא אֲכֹזֵב הִרְבֵּה פַעֲמַיִם וְהֵם כִּבְר הִתְיַאֲשׁוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא מוֹכְנִים לַעֲזוֹר יוֹתֵר. "תֵּן לִי אֵת מִס' הַטְּלָפוֹן שֶׁל הַהוֹרִים שֶׁלְךָ" בִּיקְשָׁתִּי, יִצְאָתִי מֵהֵתָא וְהִתְקַשְׁרָתִי לַהוֹרִיו, הִצְגָתִי אֶת עֲצָמִי כִּמְטְפֵּל בְּנוֹעֵר וְדִיבְרָתִי עַל לִיבִם שִׁיגִיעוּ לַתְּחַנַּת הַמְשֻׁטְרָה כְּדִי לַחֲשׁוֹב בִּיחֹד מַה אֲפָשֵׁר לַעֲשׂוֹת. הֵם הִסְבִּירוּ לִי מְדוּעַ אֵינֶם מוֹכְנִים לַעֲרוֹב אֶפִּילוּ בְּשֶׁקֶל, אִמְרָתִי שְׂאִינִי מִבְּקֵשׁ מֵהֶם עֲרֻבוֹת אֲלֵא רַק שִׁיבּוֹאוּ, וְרַק לְאַחַר שִׂיחָה אֲרוּכָה אֵימָא הִסְכִּימָה לְבוֹא. הַמְתַּנְתִּי לָהּ שַׁעַה אֲרוּכָה וְכִשְׁהֵיא נִכְנָסָה לַתְּחַנַּת הַמְשֻׁטְרָה עִמְדָנוּ זֶה מוֹל זֶה בְּהֵלֶם מוֹחֵלֵט הִיָּתָה זֶה הַשְּׂכָנָה שֶׁעֲשִׂתָה אֶת כָּל הַצְּרוֹת בְּמִשְׁךְ שְׁנַיִם אֲרוּכוֹת, הִיא הִחֵלָה לְבַכּוֹת: "אֲנִי לֹא יוֹדַעַת אִם תִּסְכִּים לַעֲזוֹר לָנוּ כַּעַת, אֲבָל קִיבֵלְנוּ אֶת הָעוֹנֵשׁ שֶׁלָּנוּ מִן הַשְּׁמַיִם, אֲנִי נִלְחַמְתִּי בָכֶם וּבִינְתֵימֵם הַפְּסָדָתִי אֶת הַיֶּלֶד שְׁלִי, הוּא הִיָּה יֶלֶד נִפְלֵא, מְחֻנָּן, הָיוּ לָנוּ תְּקוּוֹת גְּדוּלוֹת מִמֶּנּוּ, אֲבָל הוּא עוֹשֶׂה הַכּוֹל כְּדִי לְהוֹרִיד אוֹתָנוּ בִּיגוֹן שְׂאוּלָה", הִרְגַּעְתִּי אוֹתָהּ וְאִמְרָתִי לָהּ שֶׁנִּשְׁתַּדֵּל לְסִייעַ לָהֶם וְלְהַחֲזִירוֹ לְמוֹטֵב. הִרְמַתִּי כִּמְהַ טְלָפוֹנִים וְכַעֲבוֹר מִס' דְּקוֹת הִגִּיעַ רַב הַקְּהִילָה וְחָתֵם עֲרֻבוֹת עֲבוֹר הַנֶּעֱר. הִיא עִמְדָה מְבוֹיֶשֶׁת וְאֶפִּילוּ לֹא מִצְאָה כּוֹחַ לְהוֹדוֹת לוֹ עַל כֵּךְ. בְּעוֹד הַשׁוֹטְרִים מֵתֵאֲרָגְנִים לְשַׁחֲרָרוּ בְּעֲרֻבוֹת נִכְנָס לַפְתַּע אָדָם מְבוֹגֵר שֶׁנִּרְאָה לִי מוֹכֵר וְהִחֵל לַעֲצוֹק "מְדוּעַ אַתָּם מְשַׁחֲרָרִים אוֹתוֹ?" הַשׁוֹטְרִים הִסְבִּירוּ לוֹ שִׁישׁ הַחֵלְטָה שֶׁל בֵּית מִשְׁפָּט לְשַׁחֲרָרוּ בְּעֲרֻבוֹת, "אֲנִי מִבְּקֵשׁ לְתֵת אֲרֻכָּה שֶׁל 24 שְׁעוֹת, אֲנִי רוֹצֵה לַעֲרַעֵר עַל הַחֵלְטָה" נִזְעַק כַּחֲזִיה פְּצוּעָה. הִתְבַּרֵּר כִּי בְּנוֹ הוּא הַפְּצוּעַ בְּתֵאוֹנָה. "הִבְחֹר הַזֶּה נִסְעָ כְּמוֹ מְטוֹרֵף נֶגֶד כּוּוֹן הַתְּנוּעָה וּפְשׁוֹט דֵרַס אֶת הַבֵּן שְׁלִי...!", "זֶה הַחֵלְטָה שֶׁל שׁוֹפֵט, מַה אַתָּה רוֹצֵה שֶׁנַּעֲשֶׂה?", "אִיזָה חֲבֵרִים אַתָּם? שְׂרַתְתִּי כִּאֵן 35 שְׁנָה, רַק לִפְנֵי שְׁנָה פִּרְשָׁתִּי, אַתֶּם מִתְיַחֲסִים אֵלָי כְּמוֹ אֵל זֶר, מְשַׁחֲרָרִים אֶת הָעִבְרִיִּין שֶׁדֵרַס אֶת הַבֵּן שְׁלִי...!" וְאֵז הִיָּתִי אוֹתוֹ, הִיָּה זֶה הַשׁוֹטֵר שֶׁרָדַף אוֹתָנוּ, שֶׁהִגִּיעַ תוֹךְ שְׁנֵיּוֹת כְּדִי לַעֲצוֹר אֶת הַבְּנִיָּה. "אֲדוֹנֵי הַשׁוֹטֵר, הָאִמָּת שֶׁהִיָּתִי מִצְדִּיק אוֹתְךָ, מִיִּשְׁהוּ נִסְעָ נֶגֶד כּוּוֹן הַתְּנוּעָה וְדֵרַס אֶת הַבֵּן שֶׁלְךָ, אֲבָל אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁאַתָּה צְרִיךְ לַעֲצוֹר רִגְעַ וְלַחֲשׁוֹב מַה קֵרָה כִּאֵן", "מִי אַתָּה בְּכֻלְךָ? אָמַר. "אֲגִיד לְךָ: אֲמַנֵּם עֲבַדְתָּ כִּאֵן בְּתַחֲנַת הַמְשֻׁטְרָה, אֲבָל לְגַבִּי נוֹשֵׂא אֶחָד נִגְהַת בְּמִשְׁךְ שְׁנַיִם לַעֲקוֹף אֶת תְּחַנַּת הַמְשֻׁטְרָה, לַעֲנוֹת לְטֵלָפוֹן הָאִישִׁי שֶׁלְךָ לְקִרְיָאוֹת בְּנוֹשֵׂא בֵּית הַסֵּפֶר שֶׁהוֹקֵם בְּשִׁכּוֹנָה. כִּיּוֹם אֲנִי יוֹדְעִים שֶׁעֲבַרְתָּ עַל הַחֹק פַּעֲמַיִם, גַּם שֶׁנַּעֲנַת לְקִרְיָאוֹת שֶׁלֹּא דֶרֶךְ הַתְּחַנָּה וְגַם שֶׁנִּסְעַת בְּנִיגוּד לְכִיּוּוֹן הַתְּנוּעָה בְּצוּרָה פְּרוּעָה וּמִסְכַּנַּת חַיִּים אֶף שֶׁלֹּא הִיָּתָה שׁוֹם סִיבָה לְכֵךְ. וְכַעַת הַבֵּן שֶׁלְךָ שִׁיָּהִי בְּרִיא נִדְרַס עַל יְדֵי הַבֵּן שֶׁל זֶה שֶׁנִּגְהַת לְהוֹזִיעִיק אוֹתְךָ שֶׁנִּסְעָ כְּמוֹךְ בְּנִיגוּד לְכִיּוּוֹן הַתְּנוּעָה וּבְדִיּוֹק בְּרַחוּב שֶׁבּוֹ נִסְעַת אֶתָּה...". כּוֹלֵם עִמְדוֹ הַמוֹמִים וּפְשׁוֹט שֶׁתְּקוֹ, וְאֲנִי אַחֲזָתִי בְּזוּרְעוֹ שֶׁל הַנֶּעֱר וְהוֹדַעְתִּי: "הַנֶּעֱר הַזֶּה יִשְׁלַם אֶת הַמַּחֲזִיר עַל מַה שֶׁעֲשִׂה, הוּא יִקְבַּל שְׁלִילָה וְאוּלַי יוֹתֵר מִכֵּךְ, אֲבָל אַתָּה אֲדוֹנֵי, תִּנְיַח לוֹ כִּרְגַע, אֲנִי מִבִּיֵן שֶׁבִּנְךָ נִפְצַע קָל וְאֲנִי מֵאֲחַל לוֹ רְפוּאָה שְׁלֵמָה, תִּשְׁמַח שׁוֹה הִיָּה הָעוֹנֵשׁ שֶׁלְךָ, כִּי הָעוֹנֵשׁ שֶׁל הַגֵּב' הַזֶּה הִיָּה חֲמוֹר בְּהִרְבָּה".

דִּאֲגָתִי לְשִׁיקוֹמוֹ שֶׁל הַנֶּעֱר וְתוֹךְ שְׁנַתִּיִּים כִּבְר לֹא הִיָּה נִיתֵן לְהַכִּירוֹ, הוּא הִפָּךְ לְנֶעֱר עֵדִין וְנַעֲזִים כִּפִּי שֶׁרָצוּ הוֹרִיו רַק עִם אֲמוֹנָה וִירָאָת שְׁמַיִם. הוּא הִתְחַתֵּן וְכִשְׁנוֹלֵד לוֹ בֵּן הוּא הַזְּמִין אוֹתִי לְבְרִית וְכִיבַד אוֹתִי בְּסַנְדְּקָאוֹת, אֲכַן מַה מוֹפְלָאוֹת הֵן דְּרִכֵּיהַ הַפְּתִלְתְּלוֹת שֶׁל הַהִשְׁגָּחָה...

הלכות זהירות בדרכים [ית]

פינת ההלכה

רכיבה באופניים רגילות

הקדמה: אופניים רגילות הינן אמצעי תחבורה זול להגיע לביה"ס, לקניות ומשמש כמשחק בשעות הפנאי. מכל מקום לאור הסכנה האימהה בכבישים וחוסר הידיעה של חוקי התנועה הבסיסים של רוכבי אופניים רגילות יש להימנע מלרכוב איתם בכבישים כמפורט [הלכה ב'] לא פעם קורה שילדים נוסעים בכבישים חד סטריים בניגוד לכיוון התנועה או שאינם עוצרים ברמזור כשמופיע אדום לרכב, ושאר טעויות שעשויות להסתוות באסון.

א. האופניים צריכים להיות מצוידים באבזרי בטיחות כהלכה (נתיבות חיים לרב אשכז ועליג מורסקי עמ' 104 , הלכ"ז 7) כגון: עם "ברקסים" (מעצורים) תקינים, פעמון [ולא מועיל כאותם ילדים שמשמיעים בפייהם קול של צפצפה ולנהיגה בלילה פנס מלפנים ומאחור (סע).]

ב. אע"פ שהחוק מרשה לנסוע באופנים על הכביש, מכל מקום לאור הסכנה העצומה שבכבישים, ההמלצה היא: שילדים בגילאי 8-13 : ייסעו בכבישים שקטים בתוך השכונה בלבד (נזכות ונשמרתס

160) ילדים בגיל פחות מזה: ייסעו בחניון של בית משותף או בדרך עפר (צזכות ונשמרתס עמ' 102), ילדים בגיל 14 ומעלה: גם בכבישים המחברים בין שכונות (צזכות ונשמרתס רכב) ומבוגרים לא ייסעו באופנים בכבישים בין עירוניים (ס) ולכולם אסור ברחובות מרכזיים שבהן עוברת תנועת רכב צפופה (צזכות ונשמרתס עמ' 104).

במקומות שיש שביל מיוחד לאופנים יש לנסוע בו ולא על הכביש או המדרכה (ס) עמ' 104).

ג. יש מצבים שגם על המדרכה אי אפשר לרכוב באופניים כגון: כשמגיע למרכז העיר ויש אנשים רבים שהולכים על המדרכה שאז צריך לרדת מהאופנים להחזיקם לצידו וללכת רגלית (ס).

ד. חבישת קסדת מגן מחויבת על פי חוק כאשר מדובר בילדים הרוכבים בכל דרך שהיא. ובוגרים [מגיל 18 ומעלה] הרוכבים בדרכים עירוניות פטורים אך בדרכים בין עירוניות חייבים בקסדה (הלכ"ד 7) אך על פי ההלכה חייבים לחבוש קסדת מגן כשרוכבים באופנים בכל גיל, מצב ומקום (נתיבות חיים שער ז פ"ב ס"כט בשם הגאון הרב יצחק זילכרשטיין שליט"א).

הטעם: רוב הפגיעות בתאונות עם אופנים רגילות מתבטאות בפגיעות ראש ולכן קסדות המגן הן אמצעי יעיל וחשוב מאין כמוהו לצמצם את הפגיעה ומפחיתות ב- 50% את הסיכוי לפגיעות ראש. ולכן מצד "ונשמרתם לנפשותיכם" חייבים לחבוש קסדת מגן בכל רכיבה (ס).

ה. הנוסע באופניים רגילות במדרכה או בשביל המיועד לאופניים והגיע למעבר חצייה או רמזור ורוצה לחצות את הכביש, צריך לרדת מהאופניים להחזיקם לצידו ולעבור את הכביש רגלית לפי כל הכללים החלים על הולך רגל בחציית כביש (ס).

רכיבה באופניים לקורקינט חשמליים

ו. האופניים צריכים להיות תקינים ומצוידים באבזרי בטיחות כהלכה (נתיבות חיים עמ' 104 הלכ"ד 7) כגון: ברקסים תקינים, פנס קדמי [אור לבן] ואחורי [אור אדום], צופר או פעמון, מחזיר אור אחורי ובדושות, מהירות האופנים תגיע מקסימום ל- 25 קמ"ש [ויש התקן המונע לעבור מהירות זו] הפעלת מנוע עזר ע"י דיווש (אבל אם הוא מופעל ע"י המצערות [ידית/כפתור הפעלה] זה סימן שהאופנים אינם עומדים בדרישות התקן), לוחית זיהוי מאושרת ע"י הרלב"ד (הלכ"ד 7).
חובה על הרוכב לחבוש קסדת מגן בכל דרך שנוסע (נתיבות חיים, הלכ"ד 7).

ז. גיל הרוכב באופנים לקורקינט חשמליים לא יהיה פחות מגיל 16 וחייב רישיון נהיגה (מכל דרגה שהיא) או לעבור מבחן כשירות (תיאוריה) ייעודי לרכיבה (דרגה A3) (הגאון יצחק זילכרשטיין שליט"א זכ"ר, הלכ"ד 7).

ח. אין להרכיב נוסע נוסף אלא אם כן יש מושב בטיחותי נוסף עבורו וגילו עד 8 שנים, ויחבוש לראשו קסדת מגן (הלכ"ד 7).

ט. אסור לחלוטין לרכב על קורקינט/אופניים חשמליים על גבי מדרכות המיועדות להולכי רגל. במידה ויש בנמצא שביל לאופנים יש לרכב דווקא בו, וכשאינן ירכב בכביש מצידו הימני, תוך ציות לתמרורים/מזורים/חוקי התנועה (הגאון יצחק זילכרשטיין שליט"א זכ"ר, הלכ"ד 7).

י. אע"פ שמותר לשמוע מוזיקה באוזניות תוך כדי רכיבה באופן שמשמש באוזניה אחת ואוזן שניה כרויה למתרחש סביבו (הלכ"ד 7), אנו ממליצים שלא ישמע מוזיקה כלל שהרי הוא כולו פגיע וחשוף וחייב להיות ערני כדי שלא להיפגע ממכוניות הנוסעות בקרבתו.

יא. אסור להחזיק ביד בזמן הרכיבה טלפון נייד ולדבר בו, אך כשהוא מחובר לאופנים ומדבר דרך הדיבורית מותר (הלכ"ד 7). המלצתנו שלא לדבר בטלפון הנייד כלל אפילו באמצעות דיבורית והוא מחובר לאופניים בגלל שמסיח דעתו מהדרך ויכול להיפגע בקלות ע"י המכוניות שסביבו.
יב. חל איסור לחבר נגרר קטן לאופנים חשמליים מאחור ולגרור בעזרתו (הלכ"ד 7).

הרכיבה באופנוע

יג. רכיבה על אופנוע מסוכנת מאוד ולכן יש להימנע מלרכוב עליו.

הסבר: ברכיבה על אופנוע גוף הרוכב חשוף ואינו מוגן כמו ברכב ואף אינו יציב, אין בו חגורת בטיחות, נתונים שגורים לפגיעה חמורה ושכיחה יותר אצל רוכבי אופנוע (נתיבות חיים שער א פ"ה ס"א).

מחקרים מראים שמעורבותם של רוכבי אופנוע בתאונות דרכים גבוהה פי-15 מכלי רכב אחרים (הלכ"ד 7). המציאות מוכיחה שרוכבי האופנוע מרשים לעצמם לנהוג בצורה לא זהירה תוך אי שמירה על חוקי התנועה ובכך מכניסים עצמם לסכנה גדולה.

הסבר: רוכב אופנוע המשתחל בין שתי מכוניות הקרובות זו לזו, נוסע בשוליים, עוקף בלי לאותת, נוסע במעבר חציה כאילו הוא הולך רגל, יש הנוסעים על מדרכה בניגוד לחוק ולכן הסכנה להיפגע גדולה יותר (על פי המציאות בשטח).